

Där älfven rinner rundt Holmensbro

Där älfven rinner runt Holmensbro
ett lutande värdshus — och vi på verandan.
Se himlahvalfvet, hur blankt och sopadt,
fritt från skyar, dem hösten hopat!
Men vinden, som ändtligen lagt sig till ro,
sofver icke, håller blott andan.

Vi blicka omkring oss, se månen glo
ur alarnas trasiga nät af grenar
och lyssna till forsens ständiga brus
rundt tusen och åter tusen stenar.
I branten midt öfver står garfvarns hus,
gafveln lyser mot rönnarnas ljus;
den gamla kvarnen, i skuggan där nedan,
sofver kring hjulet för länge sedan.
En vecka till ända — fred öfver bygden.
Då ropar någon: "Mari, mor Mari,
aptekarn är här och vill brygga i,
ge än en flaska till brygden!"

Vi måste väl tro det — en sommar förbi,
igen en sommar till alla de många,
som kommit sent och gått tidigt bort.
Hvad sommarn nuförtiden är kort
och vintrarna outhärdligt långa!
"Hör du, aptekare, blanda en salva
och smörj klimatet emellanåt —
hela vår sommar var bara en halfva,
och den både framtill och baktill våt.

Om sommarn skall solen skina så het,
att värmen blir liggande kvar öfver natten,
det är anständigt, så mycket du vet."
Till svar ropar någon: "Mari, mor Mari,
doktor är här och vill brygga i,
ge rom och varmare vatten!"

Och nu ha vi höst med fallande blad;
mörkret, mörkret gör oss betryckta.
Framme på bordet stå glaset i rad
vid skenet af värdshusets enda lykta.
"Skål, bror doktor, drick och var glad
och sitt inte tyst och sof på din pinne!
Titta dit in!.. mor Mari är sig lik,
blåser på glöden och halstrar sin sik
till supen, som väntar så tåligt där inne.
Käraste doktor, din törst är stor,
du får inte sucka, så länge det bor
en liten gud, vid namn Toddy, i glaset.
Aptekare sjung!.. du har ju tenor —
jag kommer efter med basen:
Långt i fjärran lyser
lyckans bleka ljus.
Prisvärd den, som nyser
tacksamt till sitt snus
— — — — —
ta-acksamt till snu-u-us!"

Mikael Lybeck (1902)